

teten. Hertil kan føjes, at der stilles et Forslag til § 236, som gaar ud paa, at rette en Skriv- eller Trykfej.

Et Mindretal i Udvalget (Veth og C. Sørensen) mener, at en Skipper, der for at blive antagen som saadan har maattet erhverve Part i Skibet, bør have Krav paa Udløsning i Tilfælde af Afstedigelse uden Skyld fra hans Side. Flertallet antager imidlertid, at en saadan fra thst Sølvs hentes Regel vil kunne volde en Del praktiske Vanskeligheder og i Virkeligheden neppe være af stor praktisk Betydning for den paagældende. Det tiltræder derfor ikke det af Mindretallet under Nr. 6 til § 61 stillede Ændringsforslag.

Derimod har man forenet sig om nogle Realitetsændringer i §§ 87, 89 og 102. Den første gaar ud paa at hævde Maskinmesterens Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Efterhyn af Maskinen. Den anden er begrundet i den Betragtning, at Retten til at affedige en Sømand paa Grund af Uduelighed kan blive misbrugt, naar den ikke underkastes Kontrol af Konsulen paa Afstedigelsesstedet, hvis saadan findes, eller der ikke i andet Fald gives den affedigede Ret til at forlange fri Befordring til Forhøringsstedet, forudsat at han ikke kan faa Hyre paa Stedet. I det oprindelige danske Sølvsudkast fandtes en i det væsentlige hermed stemmende Regel. Med Hensyn til Tilføjningen til § 102 turde det være tilstrækkeligt at bemærke, at det synes at være en selvfølgelig Betingelse for Skipperens Ret til at anvende Arrest for Disciplinærforsøelser, at der i Skibet findes et passende Arrestlokale; om dette er Tilfældet, forudsættes at maatte bestemmes efter det i § 45 omtalte Reglement for Opholdsrummene om Bord.

Til sidste Stykke i § 90 foreslaar Udvalget, at gøre den Tilføjning, at Statskassen ikke kan rejse noget Krav imod den paagældende Sømand for de Beløb, som den har udredet til Erstatning af Udlæg fra Konsuls eller Reberis Side i Anledning af hans

Sygdом i Udlandet. Vel kan det gøres gældende, og er ogsaa i Udvalget bleven gjort gældende, at der vistnok saa at sige aldrig vil blive Spørgsmaal om, at Statskassen vil fordrе de omtalte Udlæg refunderede af Søfolkene, hvis Uformuenhed til at betale dem vel tør forudsættes som givent i Almindelighed, og at der derfor ikke turde være Føje til at fastholde og udtrykkelig udtale den Sætning, at Statskassen aldrig kan gøre noget Krav gældende imod en Sømand, hvis Sygepleje den indirekte har betalt, selv ikke hvor den paagældende undtagelsesvis maatte være eller bliver rig, f. Eks. ved Arv etc. Men paa den anden Side kan hertil erindres, at Sømandens Fritagelse for selv at tilsvare disse Udgifter nu en Gang stemmer med den nugældende Ret og at det formentlig vil være lidet heldigt at forandre denne til Sømandens Skade; saa meget mindre synes der at være Anledning hertil, da Spørgsmaalet for Statskassen næppe har nogen praktisk Betydning.

Bed § 96 har der været Uenighed i Udvalget, idet Mindretallet (C. Hage, P. Holm og C. Sørensen) mener, at det sidste Stykke bør udgaa, medens Flertallet holder for, at der dels ikke er Grund til Ekstrabetaling for et Søndagsarbejde, der ifølge Forholdene i det omhandlede Tilfælde maa anses som ordinært, og det dels ikke vil have nogen praktisk Betydning ogsaa i dette Tilfælde at tillægge Mandstabet Ret til Ekstrabetaling, idet det kan forudsættes, at dette da vil blive taget i fornøden Betragtning ved Bestemmelsen af den almindelige Maanedshyre.

Næst at bemærke, at et Mindretal (S. Hage og C. Sørensen) foreslaar to mindre Ændringer i §§ 118 og 119, Ændringsforslagene under Nr. 14 og 15, skal Udvalget særlig henlede Opmærksomheden paa de til § § 114 og 135 stillede Ændringsforslag, som ere af noget større Betydning. I de Lovforslaget ledsagende Motiver til disse Paragraffer fremstilles de Betragtninger, der have ført til at give Skipperen Ret til